

L'AFICIÓ DE TOTA UNA VIDA

→ *Alícia Villalonga i Caresmar*

Francisco Caresmar va néixer a Igualada, província de Barcelona, el 3 de desembre de 1917.

De molt menut sempre va sentir curiositat per les coses relacionades amb l'arqueologia.

Criat al *Mas de Nàcio* fins els 18 anys, i després al *Mas d'Els Calduchs*, sempre va voler saber més sobre la història de les Coves de la Valltorta.

Per falta de recursos mai no va poder anar a l'escola, encara que tota la vida va estar agraït als seus pares acollidors i als seus 7 germans per haver-lo tractat com un més de tots ells.

Però el seu afany per saber més de tot allò relacionat amb el món dels nostres avantpassats, el va animar a aprendre a llegir i a escriure, a fer que al llarg de tota la vida aconseguís unes magnífiques col·leccions arqueològiques, de ceràmica i monedes, a més de tot allò relacionat amb el món de les antiguitats. A part de llibres i apunts que li pogueren ensenyar més de totes aquestes coses.

Ara després d'una llarga malaltia ens va deixar. Però la seua família sempre el tindrem en el record. Mirant cadascuna de les seues peces recordarem d'on la va aconseguir.

Igual que quan ens deia, amb tot el seu entusiasme: *"Mira quina pedra, açò era per moldre el blat. L'he trobada caçant. Allí sé cert que hi ha un poblat íber. Vaig a veure*

si em volen vendre la finca per a poder escarbar, segur que trobaré alguna peça més".

O quan baixava a Castelló, es perdia pel carrers estrets del centre de la ciutat per anar a veure els seus amics, *"el Malagueño"*, Maruja, Lluís, ..., etc, i tant d'altres, propietaris de cases d'antiguitats. Cases

que quan entraves pareixia que el temps s'havia parat. Plenes d'andròmines velles, de vegades trencades, però per a ells d'un valor incalculable.

Igual que els seus viatges a Portugal, Itàlia o França, que tota la seva il·lusió era anar als encants a veure si podia trobar algun quadre d'algun pintor per a ell conegut.

No vull acabar sense recordar la seua dona, Antonieta *"del Cafè baix terra"*, la seua companya durant més de 50 anys, ja que sense la seua paciència i admiració mai haguera pogut disfrutar tant de les seues troballes.

Descanse en pau per sempre

Francisco Caresmar i Mateu. 1917-1998

HÉCTOR, UN RECORD PER SEMPRE

Avui hem vist al nostre amic Héctor per última vegada. Ja fa dos dies que tot sembla mentida, un horrible malson, tot és obscur i negre, fins i tot el dia és trist, plora i les seues llàgrimes ens omplen d'amargor i angoixa.

Els seus amics intentem assumir la mort d'Héctor, però és massa dur acceptar

l'absència de tan gran persona, plena de bons sentiments, amb la qualitat de fer-nos riure en qualsevol moment, capaç d'escoltar i aconsellar amb tota la bondat, Héctor considerava l'amistat com un valuós tresor, i per això ens és impossible oblidar-lo.

Nosaltres, la seua colla, ens reunim per ajudar-nos uns als altres a passar aquesta terrible tragèdia i compartim sensacions al respecte: *"No pot ser, encara no m'ho crec, és impossible, ell no..."*, *"...en ell vaig parar el meu primer cepet, per a mi era el meu germà"*, *"...coneixia joves de tots els llocs i tots el volien"*, *"No puc fer res per ell, ara ja no puc ni plorar"*, *"Enyoraré les seues bromes"*, *"No sé a qui li confiaré les meues coses"*, *"Encara espero a que arribe ell i moto"*, *"...en les ganes que tenia de viure, era molt actiu, als 16 anys..."*, *"És, en veritat, el pitjor dia de la meua vida..."*

És molt trist perdre un amic com Héctor, però nosaltres estem orgullosos i satisfets per la sort que hem tingut de tindre'l entre nosaltres estos 16 anys, ha compartit infància i joventut amb els seus amics i per això una part d'ell sempre serà viva dins de cadascú de nosaltres, als que només ens queda un molt bon record d'un amic únic com era Héctor...

...dels teus amics

No vale rebobinar. No hay marcha atrás. Se agita la botella bien fuerte y luego se abre de golpe. Nada queda dentro.

No hay palabras; sólo se oye el fuerte latir del corazón. No cabe en el pecho e intenta salir de él.

No debe ser el fin. Debería ser el principio para cambiar muchas cosas, para continuar pensando y haciendo siempre lo que hemos pensado esos 1 y 2 de agosto.

La familia de Héctor os damos las gracias a todos por vuestra enorme muestra de cariño hacia él y hacia nosotros.

Muchas gracias